

„'t Buit geducht, klein visscherke,
Wat doe je buiten je nest?
'n Zuidwester op en 'n oliejas aan
En laarzen te groot haast om in te staan;
't Buit geducht, klein visscherke,
Ik wou niet graag met je gaan.

'n Westerstorm, klein visscherke,
En kijk me zoo'n wilde lucht!
Wat zal jouw notedop bij zoo'n zee?
Blijf liever binnen de veilige ree.
'n Westerstorm, klein visscherke,
Ik ging niet graag met je mee.”

„Maar vader dan?” — zei 't visscherke,
„Die gaat en dan ga ik ook.
Moet ik soms thuisblijven dezen keer,
En vader alleen laten gaan met dit weer?
Wat geven wij om zoo'n beetje wind,
Och, praat maar niet langer meer.”

En de schuit, die ging en 't zeil vloog bol
En de wind, die vulde 't berstens vol.
En de golven met wit-schuimigen kop,
Die beukten maar tegen den notedop.
En dan steigerde 't op en dan dook 't neer,
Soms zag je 't heele schuitje niet meer.
En menig visscher, die zei vol angst,
„Dat wordt 'n echte, zure vangst.”

Maar tegen den avond, ik stond op 't strand,
Daar zeilde 't sloopke behouden naar land,
En 't visscherke zong er zijn vroolijk lied,
„Wij hebben de visch en de thuisblijvers niet!”

A. N.—S.

